

**Uchwała nr IV/46/02
Rady Miejskiej Katowic
z dnia 23 grudnia 2002r.**

w sprawie załatwienia skargi Pana A A na Prezydenta Miasta Katowice.

Na podstawie art.18 ust.2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym /Dz.U. z 2001r. nr 142, poz.1591 z późn.zm./ w związku z art.229 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego /Dz.U. z 2000r. nr 98, poz.1071 z późn.zm./

Rada Miejska Katowic
u c h w a ł a:

1. Uznać za bezzasadne skargi Pana A A na Prezydenta Miasta Katowice w sprawie sposobu rozliczania przez Komunalny Zakład Gospodarki Mieszkaniowej w Katowicach kosztów zużytej energii cieplnej w gminnym lokalu mieszkalnym.
2. Prawne i faktyczne argumenty decydujące o zajęтым stanowisku w sprawie zawiera uzasadnienie do niniejszej uchwały.
3. Zobowiązać Przewodniczącego Rady Miejskiej Katowic do zawiadomienia wnoszącego skargę oraz Wojewodę Śląskiego o sposobie jej załatwienia.
4. Wykonanie uchwały powierzyć Przewodniczącemu Rady Miejskiej Katowic.
5. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący
Rady Miejskiej Katowic

Jerzy Forajter

Uzasadnienie

Pan A A w dniu 2 września 2002r. skierował do Wojewody Śląskiego skargę na Prezydenta Miasta Katowice spowodowaną sposobem rozliczania przez Komunalny Zakład Gospodarki Mieszkaniowej kosztów zużytej energii cieplnej w gminnym lokalu mieszkalnym.

Wojewoda Śląski w trybie art.229 pkt 3 K.p.a. przekazał tę skargę do rozpatrzenia Radzie Miejskiej Katowic /pismo z 9 września 2002r./.

Prezydent Katowic ustosunkowując się do sprawy /pismo z 26 września 2002r./ poinformował Przewodniczącego Rady Miejskiej, że kilkakrotnie wyjaśniał Skarżącemu sposób rozliczania kosztów zużytej energii /ostatnio 23 sierpnia i 19 września 2002r./

Kolejne pisma Pana A A do Prezydenta Katowic z 26 września i 12 listopada 2002r. świadczą, że wcześniejsze wyjaśnienia nie były dla Skarżącego wystarczająco przekonujące.

Komisja Główna, po zapoznaniu się z dokumentacją sprawy i dyskusji jednogłośnie stwierdziła, że skargi Pana A A są nieuzasadnione i wynikają z braku akceptacji dla sposobu rozliczania kosztów zużytej energii cieplnej w gminnych zasobach mieszkaniowych.

Komisja Główna uznała, że kwestionowane przez Skarżącego zasady rozliczania są zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa /art.45a Ustawy Prawo Energetyczne – Dz.U. nr 54 z 1997r., poz.54 z późn.zm. oraz Taryfy dla ciepła zatwierdzone przez Urząd Regulacji Energetyki.